

тъкмо когато се приготвили да се върнатъ въ града, тръбитъ засвирили, знамето се развѣло, всички се разтичали и офицеритъ се разкомандували: рота, строй се! Мирно! Негово Височество князътъ иде! Барабанитъ затумкали, тръбитъ загърмѣли. . . Ето единъ младъ офицеръ, съ засукани мусгаци, съ малка възруса брадичка, въседналъ на високъ и буенъ жребецъ, придруженъ съ три-четири млади, като него офицери, лети отъ далечъ и право при построения ученически легионъ. Той билъ князь Александъръ. Князътъ поздравилъ младитъ юнаци, обиколилъ всички роти и като се спрѣлъ по срѣдата рекълъ:

— Драги легионери, много се радвамъ като ви виждамъ, че сте се стекли подъ народното знаме да пазите родината. Гответе се! Ние очаквахме, че неприятелъ ще дойде отъ изтокъ, а то излѣзе наопъки — неприятелътъ иде отъ западъ. Ала ние ще го посрещнемъ бодро и смело. Сега българинътъ ще докаже, обича ли своето отечество и знае ли да мре за неговата свобода. . .

Следъ тѣзи думи князътъ бутналъ коня и заминалъ къмъ други войски.

Сръбско-българска война (1885 г.). — „Никой отъ насъ не можа да разбере думитъ на княза—ни каза единъ легионеръ—за какъвъ „изтокъ“ западъ“ той говори?“ Легионътъ се нареди въ попътенъ маршъ. Запѣха всички роти за къмъ града. Когато навлѣзохме въ градскитъ махали пѣснитъ екнаха толкова силно и ботушитъ удряха въ калдърѣмитъ тѣй грѣмко, щото тѣснитъ улици забучаха като грѣмотевица, а прозорцитъ на грѣцкитъ къщи се окичиха съ свѣтнали женски очички. . . То бѣ връхъ на въодушевление. . .